

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžik/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017200548
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1017200548.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a sudcov Mgr. Viliama Pohančeniaka a JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Ing. J. P., nar. XX.XX.XXXX, I., právne zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ďurinom, Sibírska č. 4, 831 02 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo obrany SR, Kutuzovova č. 8, 831 04 Bratislava 3, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SELP-128-5/2017-RK zo dňa 24.03.2017, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/76/2017-137 zo dňa 23.05.2019, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok („SSP“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SELP-128-5/2017-RK zo dňa 24.03.2017, ktorým zamietol rozklad žalobcu a rozhodnutie o odmietnutí poskytnúť informácie č. SELUZ-41-26-2/2017-OdSP zo dňa 20.02.2017 potvrdil. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcom požadované odpovede na otázky by nemali charakter informácie podľa zákona o slobode informácií a nie sú predmetom rozhodovacej činnosti Ministerstva obrany SR v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií). Žalobcom požadované odpovede na otázky majú charakter určitej právnej resp. odbornej rady (právneho, resp. odborného poradenstva), ktorá by následne vyjadrovala právny resp. odborný názor povinnej osoby, ktorý nie je ale právne záväzný, nie je súčasťou rozhodovacej činnosti žalovaného, a teda nenaplnia zákonné atribúty poskytovanej informácie v zmysle zákona o slobode informácií. Zo znenia zákona o slobode informácií nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať, alebo dokonca spracovávať materiály požadované žiadateľom o informáciu, ak sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú. Rovnako zo zákona o slobode informácií nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré

nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb.

2. Rozhodnutím o odmietnutí poskytnúť informácie č. SEĽUZ-41-26-2/2017-OdSP zo dňa 20.02.2017 žalovaný ako povinná osoba vecne príslušná podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií žiadosti žalobcu doručenej žalovanému 16.02.2017 o sprístupnenie informácií z časti nevyhovela a podľa § 18 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií žalobcovi informácie v bode 11, druhá veta, bodu 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 26 jeho žiadosti odmietol poskytnúť.

3. Krajský súd zistil, že predmetom žiadosti o poskytnutie informácie neboli požiadavky o poskytnutie informácie, teda poznatky v konkrétnej veci, ani údaje, ale žiadosť o poskytnutie informácie obsahovala požiadavku na vyjadrenie právneho resp. odborného názoru, stanoviska k žalobcom položeným otázkam prípadne k výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov. Zo znenia zákona o slobode informácií však nemožno vyvodzovať, že informáciou je aj poskytovanie právneho názoru prípadne stanoviska, resp. výkladové stanovisko k otázkam predložených žalobcom. Rovnako z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť vyhľadávať, alebo spracovávať materiály požadované žiadateľom o informáciu, ak žalobca nimi nedisponuje. Taktiež zo zákona o slobode informácií nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, ako v danom prípade správne uviedol žalovaný, že do právomoci žalovaného nepatrí realizovať šetrenia či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť.

4. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ zastúpený advokátom včas kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

5. Sťažovateľ trval na tom, aby bola zhodnotená celá doba jeho štúdia a zároveň služba na Vojenskej strednej odbornej škole v Liptovskom Mikuláši. Nesúhlasil s vyjadrením krajského súdu, že štúdium 1. a 2. ročníka na VSOŠER nie je možné považovať za výkon služby v ozbrojených silách ČSĽA. Poukázal na § 132 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb., kde pojem služba nie je definovaný. Žiadal kasačný súd, aby sa zaoberal otázkou o probléme vykonávanej služby detí a maloletých žiakov na vojenských stredných školách do roku 1991.

6. Sťažovateľ videl porušenie práva na spravodlivý proces v tom, že MO SR si v konaní nevyžiadalo z archívu potrebné dokumenty, ani sa nevyrovnalo s podkladmi, ktoré má k dispozícii a dôsledne nevykonalo sťažovateľom navrhnuté dôkazy a v priebehu konania sa nevysporiadalo s námietkami a skutkovými tvrdeniami sťažovateľa. Mal za to, že MO SR má značné nedostatky a možno aj nezrovnalosti o tejto problematike, a preto radšej mnohé dokumenty zatajujú a predstierajú nedostatok zdrojov informácií.

7. Podľa názoru sťažovateľa bolo vydané rozhodnutie MO SR porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty a princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní legitímnej dôvery a tiež princípu, že právo nemôže vzniknúť z bezprávia a nespravodlivosti ex iniuriaius non orbitur.

8. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril písomným podaním zo dňa 19.09.2019 a kasačnému súdu navrhol, aby kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľove podania hodnotil ako zmätočné a nezrozumiteľné, z ktorých nie je možné jednoznačne ustáliť, čoho sa domáha. Na základe posúdenia obsahu sťažovateľových podaní mal žalovaný za to, že sťažovateľ sa domáhal, aby bol jeho 1. a 2. ročník štúdia na vojenskej strednej odbornej škole uznaný ako I. a II. kategória funkcií pre účely

výsluhového zabezpečenia, v dôsledku čoho by mu bol zvýšený výsluhový dôchodok. Sťažovateľ ani jeho právny zástupca neboli ochotní akceptovať platnú právnu úpravu, ktorá je podporená aj aktuálnou judikatúrou. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/108/2016 z 30.05.2018.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a podľa § 461 SSP kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

10. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že sťažovateľ dňa 17.02.2017 podal na Ministerstve obrany SR podľa zákona č. 211/2000 Z. z. žiadosť o sprístupnenie informácie s tým, že žiada MO SR o písomnú odpoveď k nasledovným otázkam:

1. Kto bol zriaďovateľom VŠJŽ, VŠKD, VSOŠ, VG SNP a ostatných vojenských stredných škôl? Ako, resp. akým spôsobom podliehali verejnej kontrole a inšpekcii? Ak eventuálne nepodliehali verejnej kontrole, vysvetliť dôvod.

2. Na základe čoho boli žiakom vojenských stredných škôl pri nástupe do vojenskej školy odobratý občiansky preukaz? Poznávame, že jediným dokladom na preukazovanie totožnosti po celú dobu štúdia im zostala tzv. „VYCHÁZKOVÁ KNÍŽKA“ ?

3. Na základe čoho museli žiaci vojenských stredných škôl nosiť vojenskú rovnošatu s oficiálnymi znakmi príslušnosti k ČSĽA a štátneho znaku? Aký právny predpis reguloval používanie oficiálneho štátneho znaku a vojenských symbolov na verejnosti maloletými občanmi ČSSR?

4. Na základe čoho sa museli žiaci vojenských stredných škôl hlásiť na OVS, poprípade na VB, alebo na miestnom národnom výbore pri udelení voľna k opusteniu posádky, alebo po príchode na prázdniny? Prečo túto povinnosť nemali žiaci, naši rovesníci z civilných škôl?

5. Na základe čoho boli voči študentom vojenských stredných škôl uplatňované základné vojenské predpisy: Zákl-1-1, Zákl-1-2, Zákl-1-3 a prečo ich museli dodržiavať a navyše rešpektovať aj mnohé ďalšie vojenské predpisy?

6. Na základe čoho a prečo museli byť žiaci vojenských stredných škôl zaradení do služieb dozorného roty, dozorného batérie, dozorného kuchyne, do zmien v kuchyni, do spojok a museli dodržiavať stálu bojovú pohotovosť aj v mierových podmienkach - obmedzovaním ich vychádzok... atď?

7. Na základe čoho sa žiaci vojenských stredných škôl zúčastnili slávnostnej Vojenskej prehliadky napr. dňa 08.05.1975 v Bratislave? (Pozn. medzi nimi boli i takí, čo mali iba 16 rokov). Prečo tam nepochodovali žiaci civilných stredných škôl?

8. Prečo bolo veliteľom, technikom a náčelnikom - t. j. vojakom z povolania, slúžiacim v tých istých areáloch kasární (kde bola situovaná aj vojenská stredná škola) priznaná I. kategória funkcií, teda bola hodnotená výrazne oveľa priaznivejšie ako Vy dnes posudzujete službu žiakov vojenských stredných škôl (iba v málo bonitnej v III. pracovnej kategórii)? Vysvetlite dôvody, prečo žiaci vojenských stredných škôl tvorili vojenské jednotky, napr. družstvo, čata, rota, batéria, prápor, oddiel, ktorým velili regulárni vojenski velitelia?

9. Na základe čoho žiaci vojenských stredných škôl vykonávali vojenskú prípravu (strelecká, taktická, chemická, OPZHN a ďalšie) a prečo všetky vyučovacie predmety boli úzko špecializované len na vojenskú tematiku?

10. Prečo boli žiaci vojenských stredných škôl ozbrojovaní osobnými zbraňami - 7,62 mm samopalom vz. 58, 7,62 mm pištoľou vz. 52, guľometmi UK-59, pancierovkami RPG-7 a vykonávali ostré streľby z týchto pechotných zbraní a hádzali ostrými ručnými granátmi? Na základe čoho a prečo im boli pridelené osobné zbrane, napr. 7,62 mm samopaly vz. 58? Boli týmito ručnými zbraňami vyzbrojení aj vojaci základnej služby ČSĽA, ktorí neboli žiakmi vojenských škôl?

11. Žiaci vojenských stredných škôl mali počas štúdia na škole pridelené aj poľné uniformy vz. 60, tzv. „maskáče“ s ihličkovým vzorom a čierne vysoké boty vz. 60 (tzv. „kanady“), ktorými boli jednotne vystrojení aj všetci ostatní vojaci z povolania i vojaci základnej vojenskej služby ČSĽA. Zdôvodnite

prečo tieto poľné uniformy žiaci vojenských stredných škôl používali, a k akému účelu?

12. Žiaci vojenských stredných škôl boli počas 4-ročného štúdia ubytovaní v kasárňach, alebo internátoch? Akým bol v tom zásadný rozdiel a čo slúžilo k ich rozlíšeniu?

13. Žiadame MO SR predložiť tri oficiálne rezortné zoznamy preferovaných funkcií uplatňovaných v rezorte MNO ČSSR ako I. a II. kategórie funkcií z roku 1964, 1975 a 1988 (platné v rozhodnom čase), registrované v Zbierke zákonov ČSSR, ktoré by MO SR oprávňovali vylúčiť dobu štúdia na vojenských stredných školách z I. a II. kategórie funkcií.

14. Žiadame MO SR posúdiť, cit.: „Dobu štúdia žiaka stredného odborného učilišťa (pozn.: ...môžeme to byť aj žiak vojenskej strednej školy) pripravovaného pre zamestnanie I. (II.) pracovnej kategórie, ktorá sa započítava ako doba zamestnania tejto pracovnej kategórie, ak sa praktické vyučovanie uskutočňuje pravidelne na pracoviskách alebo v prevádzkach (pozn.: môžu to byť považované aj strážené areály a budovy kasární, vojenské výcvikové priestory a vojenské letiská), kde sa vykonávali zamestnania I. (II.) pracovnej kategórie (pozn.: vojaci z povolania mali na týchto istých pracoviskách priznanú I. a II. kategóriu funkcií a prečo nie žiaci vojenských stredných škôl???)“.

15. Prečo sa deň nástupu do vojenskej strednej školy nepovažuje za začiatok odpočítavania telesnej, psychickej, duševnej, fyzickej a inej záťaže, vypätia a drancovania zdravia a stresu žiakov a toto kontinuálne vyčerpanie a nemilosrdné ničenie osobnosti, nepretržite pokračovalo až do skončenia (záveru) vojenskej služby, do jeho odchodu do zálohy (civilu). Prečo toto odpočítavanie riešite iba od nástupu na vojenskú základnú službu, či niekedy až oveľa neskôr? Vysvetlite prečo práve deň nástupu žiakov na vojenskú strednú školu netreba považovať za začiatok najvyššej prípustnej expozície dôsledkov na ich zdravie vyplývajúcej z I. kategórie funkcií. Išlo, alebo nešlo o prácu v ťažkom rizikovom prostredí, ktoré malo negatívny vplyv na kondíciu a zdravotný stav žiaka a jeho bezpečnosť a hygienu v službe? Nepredstavovali tieto okolnosti dôvody pre zaradenie tejto služby do preferovaných kategórií?

16. Tie stredné školy niesli predovšetkým názov VOJENSKÉ. Boli výlučne zaradené do rezortu MNO ČSSR, alebo fungovali pod iným rezortom. Prečo mali taký militantný názov? Vysvetlite prečo sa ním líšili od ostatných civilných stredných škôl?

17. Tie vojenské stredné odborné školy (VSOŠ) niesli predovšetkým názov ODBORNE. Prečo nemali názov PRIEMYSELNÉ? V čom bol zásadný rozdiel, a čím sa líšili od názvu civilných stredných škôl?

18. Rezortné zoznamy preferovaných zamestnaní museli byť registrované v Zbierke zákonov ČSSR a nielen vychádzať z údajov evidenčného listu vojaka, ale aj zo všetkých prípustných dôkazných prostriedkov preukazujúcich vznik nároku na znížený dôchodkový vek. Absenciu evidenčného listka vojaka však môže účinne nahradiť aj „čestné vyhlásenie“ dvoch svedkov, prečo túto okolnosť neuznávate? Mali rezorty Ministerstva školstiev ČSR a SSR, Ministerstva práce a sociálnych vecí ČSSR, Ministerstva zdravotníctva ČSSR a ústredné výbory odborových zväzov k dispozícii relevantné poznatky na vydanie zoznamov prác a pracovísk zakázaných mladistvým (na vojenských stredných školách)???) Mali k dispozícii písomný súhlas týchto orgánov na výkon dozornej služby (aj niekoľkokrát do mesiaca) a vojenského výcviku vykonávaných žiakmi vojenských stredných škôl? Vie MO SR tieto pochybnosti vyvrátiť a vierohodne preukázať požadované skutočnosti?

19. Všetci vieme, že doba služby v I. a II. kategórii funkcií mala rozhodujúci vplyv na stanovenie podmienok vzniku nároku na dôchodok (nižší dôchodkový vek), tak aj na výšku dôchodku (zvýšenie základnej výmery dôchodku). Podľa ustanovení § 17 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. federálne ústredné orgány štátnej správy a ústredné orgány štátnej správy republík, v ich odboroch pôsobnosti sa vykonávali práce a ktoré odôvodňovali, aby zamestnania boli zaradené do I. alebo II. pracovnej kategórie, vydávali svojimi výnosmi rezortné zoznamy zamestnaní zaradených do I. a II. pracovnej kategórie. Za ostatné ústredné orgány a organizácie, v ich odboroch pôsobnosti sa vykonávali práce, ktoré odôvodňovali, aby zamestnania boli zaradené do I. alebo II. pracovnej kategórie, vydávalo tieto zoznamy svojim výnosom federálne ministerstvo práce a sociálnych vecí, a ak išlo o ústredné orgány a organizácie republík, príslušné ministerstvo zdravotníctva a sociálnych vecí republiky v dohode s federálnym ministerstvom práce a sociálnych vecí. Vie MO SR tento legislatívny a zákonný postup vierohodne preukázať?

20. Prečo žiaci vojenských stredných škôl museli chodiť niekoľkokrát mesačne do 24-hodinových dozorných služieb u svojej jednotky? Len pre pamäť pripomíname, že podľa ustanovenia §166 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. bývalého zákonníka práce: „Zamestnávateľ nesmie mladistvých zamestnávať prácou

nadčas a prácou v noci. Výnimočne môžu mladiství starší ako 16 rokov vykonávať nočnú prácu nepresahujúcu jednu hodinu, ak je to potrebné pre ich výchovu na povolanie. Nočná práca mladistvého musí bezprostredne nadväzovať na jeho prácu pripadajúcu podľa rozvrhu pracovných zmien na denný čas". Vie MO SR tieto zákonné ustanovenia zdôvodniť a zosúladiť s tým, čo sa v skutočnosti na vojenských stredných školách odohrávalo?

21. Prečo žiaci vojenských stredných škôl okrem dozorných služieb u svojej jednotky museli navyše držať aj stálu bojovú pohotovosť (v čase mieru), čo fakticky znamenalo že iba 10% z celkového počtu žiakov mohlo napr. ísť na vychádzky mimo kasárni. Viete potvrdiť, alebo vylúčiť tieto praktiky na vojenských stredných školách (najmä do roku 1991).

22. Aký skutočný profil študentov bol vo VG SNP v Banskej Bystrici, VŠ JŽ v Bratislave, VŠKD v Žiline a žiakov VSOŠ v ostatných mestách?

23. Čo a kto urobil vtedajším militantom z FMNO ČSFR prietrz v ich agresívnych a útočných plánoch naďalej pokračovať vo vychovávaní detských vojakov, boli to medzinárodné zmluvy a dohody o práve na slobodný výber povolania z roku 1991, ktoré zakazovali detskú prácu? Alebo to boli iné dokumenty, vymenujte ktoré? Existujú takéto prípady oficiálneho ozbrojovania mladistvých v SR a ČR ešte dnes? Prestali byť tieto praktiky spornými až prijatím Listiny základných práv a slobôd v roku 1991, ktorá v čl. 33 zakotvovala právo na bezplatné vzdelanie na základných a stredných školách? Prečo práve touto listinou bol osobám mladším ako 18 rokov zakázaný vojenský výcvik? Ako sa prijatie tejto listiny konkrétne prejavilo na vojenských stredných školách v SR a ČR?

24. Je pravdou, že schopnosť vojenských stredných škôl smerovať svojich žiakov k budúcemu vojenskému povolaniu značne skomplikovalo aj prijatie čl. 26 Listiny základných práv a slobôd garantujúci každému občanovi ČSSR právo sa slobodne rozhodovať o svojom povolaní?

25. Išlo v ČSSR do roku 1991 o výchovu detských vojakov na vojenských stredných školách?

26. Do vojenskej knižky kompetentné orgány MO SR vpisovali výlučne len „vojenské“ záležitosti a nie také, ktoré sa udiali v ostatnom civilnom živote vojaka z povolania. Ak je vojenská knižka oficiálnym dokladom, t. j. verejnou listinou rovnako ako občiansky preukaz, prečo potom štúdium L, 2., 3. a 4. ročníka VG SNP, VSOŠ, VSJŽ, VŠKD a ostatných vojenských stredných škôl chronologicky zapisovaných do kolónky: „Vojenská činná služba“, MO SR dnes odmieta tento zápis vo vojenskej knižke rešpektovať, s tým, že vraj nejde o službu? Vysvetlite dôvody.

11. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí prvostupňovom rozhodnutí č. SEĽUZ-41-26-2/2017.OdSP zo dňa 20.02.2017 uviedlo, že informáciami požadovanými žiadateľom ako oprávnenou osobou k bodom 11., 12. - druhá veta, 13., 14., 15., 16., 17., 18., 20., 21.,23., 24., 25. a 26. Ministerstvo obrany Slovenskej republiky ako povinná osoba nedisponuje, nemá možnosť získať ich automatizovaným spôsobom ako súčasť informačných systémov, ani vyhotovením kópie už vypracovaného dokumentu, ktorý by spĺňal požadované náležitosti odpovede. Konštatujeme, že požadované informácie povinná osoba nemá k dispozícii, a preto ich nemôže oprávnenej osobe poskytnúť.

12. Posúdením obsahu bodov 1 až 26, na ktoré žiadateľ žiada poskytnúť informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z., Ministerstvo obrany Slovenskej republiky ako povinná osoba dospelo k úvahe, že súvisia s históriou vývoja vojenského školstva v bývalej Československej socialistickej republike (ďalej len „ČSSR“) a od roku 1993 s reformou vojenského školstva Slovenskej republiky a s hodnotením štúdia žiakov vojenských škôl na účely dôchodkového (výsluhového) zabezpečenia.

13. Dôchodkové zabezpečenie občanov upravovali v minulosti viaceré predpisy o sociálnom zabezpečení: zákon č. 101/1964 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, zákon č. 121/1975 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a od 1. októbra 1988 zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov a vykonávacie vyhlášky k týmto zákonom. Dôchodkové zabezpečenie občanov vykonávajúcich službu v ozbrojených silách a sociálne zabezpečenie vojakov z povolania bolo od 1. júla 1964 upravené v osobitných ustanoveniach vyššie uvedených všeobecne záväzných právnych predpisov.

14. Ministerstvo obrany Slovenskej republiky žiadosti o sprístupnenie informácií k bodom 11., druhá

veta v bode 12., 13., 14., 15., 16., 17., 18., 20., 21., 23., 24., 25. a 26. podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. nevyhovelo, pretože nie je povinné vytvárať nové informácie. Žiadateľ žiadal od oprávnenej osoby, aby vyjadrila svoj názor, stanovisko, právnu úvahu, resp. aby poskytla právne poradenstvo vzťahujúce sa k výkladu všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich dôchodkové zabezpečenie bývalých profesionálnych vojakov. Takáto povinnosť Ministerstvu obrany Slovenskej republiky nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu.

15. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (zákon o slobode informácií) každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

16. Kasačný súd konštatuje, že zákon č. 211/2000 Z. z. neobsahuje definíciu informácia. Z tohto dôvodu je obsah pojmu informácia ponechaný na výklad povinných osôb, rozhodujúcich o sprístupnení informácie s následnom kontrolou zákonnosti použitého výkladu v konaní v správnom súdnictve.

17. Informácia má v zásade nehmotný charakter a ide o určitú objektívnu skutočnosť, ktorá je v evidencii a dispozičnej sfére povinnej osoby. Od informácie je potrebné odlišovať subjektívne skutočnosti, prejavy vôle právnickej osoby, ktoré majú charakter stanoviska, hodnotiaceho úsudku, odpovede na položenú otázku, prípadne vydanie rozhodnutia, pri ktorých je nevyhnutný proces tvorby prejavu vôle vo vzťahu k obsahu informácie.

18. O trovách kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní. Žalovanému trovy konania nevznikli.

19. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.